

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : PETRE BORSȘ

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 >
Pe 3 luni 8 >

Studentii plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaugă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI
91,— Cheiul Dâmboviței —91.
Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechiu 2 Lei

Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

S U M A R

Jurisprudența română :

Tribunalul județului Covurlui secția II : *Ștefan C. Hepites și alții, moștenitori ai defunctului d-r Al. C. Hepites cu Sigismund Mendel și Maria G. Bogdan.*— Informațiuni.— Bibliografii.

JURISPRUDENȚA ROMANA

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, SECȚIA II

Audiențele de la 11 și 18 Martie 1896

Președinția d-lui GR. I. ALEXANDRESCU, Președinte

Ștefan C. Hepites și alții, moștenitori ai defunctului, Dr. Al. C. Hepites, cu Sigismund Mendel, și Maria G. Bogdan, ca intervenienți
contra tuturilor.

Act de cumpărare.— Dacă cumpărătorul este serios sau numai un prete-nom când declară într'un act deosibit că nici el nici moștenitorii săi nu vor avea vre un drept de proprietate asupra imobilului cumpărat ci o terță persoană.— Dacă această declarațiune are caracterul unei mărturisiri extra-judiciară scrisă și dacă se poate opune moștenitorilor săi.

Convențiuni secrete.— Dacă sunt supuse la aceleași condițiuni de soliditate ca și convențiunile publice.— Dacă recunoașterea făcută de un cumpărător, într'un act deosibit că nu el este adevăratul cumpărător este o convențiune sau o declarațiune unilaterală.

Simulațiune ilicită.— Dacă se poate dovedi cu martori și presupțiuni.— Dacă presupțiunile și martorii sunt admiși pentru dovedirea că cumpărătorul dintr'un act de vânzare nu este serios ci o persoană interpusă.

Ordinea publică.— Bunele moravuri.— Dacă se poate deroga prin convențiuni sau dispozițiuni particulare la legile cari interesează ordinea publică și bunele moravuri.

Succesori.— Dacă succesoriilor ce reclamă în baza drepturilor ce au de la autorii lor li se poate opune excepțiunile ce se puteau autorului.

Intervențiune.— Cine poate interveni într'un proces.

Intervențiune.— Ce este intervențiunea și ce avantagii prezintă.

Intervențiune.— Ce se cere de la intervenienți spre a putea interveni.

Intervențiune.— Dacă dreptul de intervențiune se poate înlătura pe viitor că hotărîrea n'ar putea fi opusă intervenientului ca lucru judecat.

Intervențiune.— Conexitate.— Când există conexitate

între acțiunea principală și cererea de intervențiune.

Intervențiunea.— Dacă intervențiunea poate fi confundată cu incidentele proprii și se ca excepțiunile, an-chețele.

Intervențiune.— Dacă tribunalele sunt ținute să statu-eze asupra tuturilor cererilor incidente și conexe acți-unei principale.

1) Când cumpărătorul unui imobil, cumpărător cu act autenticat de tribunal, face o declarațiune într'un act deosibit, act legalizat și numai de poliția, prin care recunoaște formal că n'a avut și nici va avea densusul său moștenitorii săi ver-un drept de proprietate asupra imobilului cumpărat de oare-ce l'a cumpărat pentru cutare persoană sau societate, acel cumpărător nu este un cumpărător serios, ci un prete-nom, și recunoașterea sa are caracterul unei mărturisiri extra-judiciară scrisă, și ca atare opo-sabilă moștenitorilor săi.

2) Convențiunile secrete intervenite între părți sunt supuse aceluiași condițiuni de validitate ca și convențiunile publice, căci părțile nu pot face indirect aceea ce n'ar putea face în mod direct.

Recunoașterea însă a unui cumpărător făcută într'un act deosibit cum că nu el este adevăratul cumpărător nu este convențiune, ci o declarațiune unilaterală prin care mărturisește un fapt, și deci nu poate fi supusă la aceleași condițiuni de validitate ca și convențiunile.

Această mărturisire scrisă a pretinsului cumpărător face probă contra moștenitorilor săi cari s'ar crede proprietari pe imobilul cumpărat, și poate fi invocată în contra lor de ori cine.

3) Simulațiunea ilicită se poate dovedi cu martori și presupțiuni. Ast-fel presupțiunile și martorii sunt ad-miși spre a se dovedi că un act de vânzare este simulat, adică că cumpărătorul arătat în act nu este adevăratul cumpărător ci este pus ca să deghizeze o fraudă la lege.

4) Nu se poate deroga prin convențiuni sau dispozițiuni particulare la legile cari interesează ordinea publică și bunele moravuri.

Asemenea convențiuni nu pot produce absolut nici un efect juridic chiar între părțile contractante, fiind isbite de o nulitate absolută.

Ast-fel convențiunea prin care un proprietar vinde un imobil rural unui străin incapabil de a dobândi imobile rurale este absolut nulă.

5) Succesoriilor ce și sprijină reclamațiunea lor pe drepturile autorului lor li se pot opune toate excepțiunile ce se puteau opune autorului.

Ast-fel când se constată că autorul cumpărător al unui imobil nu a fost un cumpărător serios, ci numai un prete-nom, succesori săi, neputând avea mai multe drep-turi de cât autorul lor, n'au calitatea de a reclama acel

imobil pe baza pretinsului drept de proprietate ce autorul lor ar fi avut asupra aceluï imobil.

6) Ori-cine are interes într'o contestațiune ce se urmează între alte persoane, va putea cere ca să intervină și el în proces.

7) Intervențiunea fiind o cerere făcută în cursul unei instanțe principale, ea presintă marele avantaju de a unifica într'un singur proces judecata mai multor pretențiuni și de a înlătura posibilitatea unor hotăriri contradicțoare sau cari ar avea între ele o influență reciprocă.

8) Ori-ce persoană care dacă instanța n'ar fi deschisă ar avea pe lângă interes, dreptul, calitatea și capacitatea de a acționa pe una sau pe amândouă părțile cari figurează în procesul principal are «eo ipso» facultatea de a interveni în procesul deja angajat între ele, pulend chiar a se substitui reclamantului lipsit de calitate spre a face ca procesul să se rezolve în favoarea sa.

Ast-fel când reclamanții din procesul principal cer, în calitate de proprietari ai unui imobil, anularea actelor de ipotecă și anticresă intervenite între autorul lor și un terțiu, și când acest terțiu, pârât în instanță, le opune ca fine de neprimire lipsa acestei calități, evident că în această instanță ast-fel angajată, în acest quasi-contract judiciar în care cesțiunea proprietăți imobilului este pusă în prim loc în discuțiune, persoana căreia terțul pârât îi recunoaște calitatea de proprietară asupra aceluï imobil, are interes și drept a interveni în proces pentru ași valorifica pretențiunile sale față cu ambele părți, substituindu-se reclamanților și exercitând dânsa acțiunile ce aceștia fără drept au introdus.

9) Dreptul de intervenție nu poate fi înlăturat pe motiv că hotărîrea dată în procesul principal nu ar putea fi opusă, persoanei ce voia să intervină în acel proces, ca lucră judecat.

10) Există conexitate între acțiunea principală și cererea de intervențiune când în ambele cereri sunt în discuțiune aceleași puncte de fapt și de drept.

11) Incidentele propriu și evitate în cursul unei instanțe, cum sunt de exemplu o excepțiune, o anchetă, cari jără a modifica în ce-va fondul procesului, pot numai să interzică rezolvarea, nu trebuiesc confundate cu cererile incidente, cum este intervenția care, după împrejurări, când e agresivă, poate întinde sfera litigiului și proroga jurisdicțiunea tribunalului adăogând o pretențiune nouă aceluï ce face obiectul procesului principal.

12) Tribunalele pot și sunt ținute a statua asupra tuturor cererilor incidente și conexe acțiunii de care sunt sesizate, fie că acele cereri sunt făcute de pârât, fie că sunt făcute de reclamant sau de un al treilea intervenient, cu condițiune numai ca aceste cereri incidentale să nu iasă din cercul materiilor asupra cărora tribunalele pot exercita competența lor.

S'au ascultat: d-nii avocați G. Berceanu, C. Georgescu și I. Vilacrosse, din partea reclamanților Ștefan C. Hepites și cei-l-alti, în susținerea reclamațiunii, d-l avocat Gr. I. Buiciu, din partea intervenientei Maria G. Bogdan, în susținerea intervențiunii, și d-nii avocați C. G. Plesnilă și M. G. Orleanu, din partea intimatului Sigismund Mendel, în combateri.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere acțiunea intentată prin petițiunea reg. sub No. 4384 din 4 Iunie 1893 de Ștefan C. Hepites, Toma C. Hepites, Victoria Șerbănescu și Matilda Murat cu autorisațiunea soților lor Colonel Th. Șerbănescu, Ștefan Murat, Căpitan Constantin G. Hepitis și Elisa G. Hepites, toți sucesorii defunctului doctor Hepites, contra lui Sigismund Mendel, precum și intervențiunea făcută în acest proces prin petițiunea reg. la No. 8317 din 10 Octombrie 1895 de d-na Maria Bogdan,

în calitate de unică moștenitoare a decedatului V. Alexandri;

Având în vedere că prin jurnalul No. 560 din 95, a admis în principiu intervenția d-nei Bogdan și s'a dispus judecarea ei odată cu procesul principal.

În ce privește acțiunea moștenitorilor doctorului Hepites contra lui Sigismund Mendel;

Având în vedere că reclamanții pretinzându-se proprietari asupra moșiei Patrașcani din județul Bacău, în baza actului autentificat de tribunalul Bacău la No. 106 din 14 Februarie 1881 prin care d-l Hepites cumpără acea moșie de la V. Alexandri, cer în această calitate: anularea actului de ipotecă autentificat de tribunalul Covurlui, secția I-a, la No. 161 din 21 Februarie 1881 și a contractului de anticresă autentificat tot de acest tribunal la No. 1166 din 10 Septembrie 1883, intervenit între autorul lor decedatul doctor A. Hepites și Sigismund Mendel, pe motiv că aceste acte sunt simulate, deghizând o înstreinare a acelei moșii către S. Mendel incapabil de a dobândi imobile rurale în România după dispozițiunile art. 7 § 5 din constituție;

Având în vedere că pârâtul Sigismund Mendel opune ca fine de ne-primirea acestei acțiuni lipsa de calitate a reclamanților, susținând că actul pe care dânsii se întemeiază deghizează o fraudă contra dispozițiunilor art. 7 § 5 din constituție; că dânsii n'au nici un drept de proprietate asupra moșiei Patrașcani grevată de sarcinile a căror anulare cere, întru cât autorul doctorul Hepites n'a fost un cumpărător serios al acelei (vînderi) moșii, ci numai un «prête nom» menit a face proprietar asupra ei pe societatea Schwab et Comp. care în realitate era adevăratul cumpărător cu banii ce dânsul Mendel, unul din membrii acelei societăți, i-a procurat; că în dovedirea susținerilor sale pârâtul invoacă în prim loc declarația din 20 Februarie 1880, legalisată de poliția din Galați la No. 271 dată de doctorul Hepites lui Emil Schultzer unul din membrii societății Schwab et C-nie;

Având în vedere că prin această declarațiune decedatul doctor Hepites recunoaște formal că n'a avut și nici va avea dânsul său moștenitorii săi vre-un drept de proprietate asupra moșiei Patrașcani, de oare-ce acea moșie a cumpărat-o pentru și cu banii societății Schwab et Comp.;

Considerând că recunoașterea doctorului Hepites consemnată în acest act unilateral are caracterul unei mărturisiri extra-judiciare scrisă și ca atare ea este o-posable moștenitorilor aceluia de la care emană, reclamanților de astă-qi, făcând dovadă despre faptul recunoscut conform art. 1204 codul civil (V.-Fusier-Herman. C. civ. annote art. 1319 Fr. No. 104 și 106 și Cass. Fr. 1887. Pandectes Fr. Rec. 1887 Iunie 23);

Considerând că este ne-intemeiată obiecțiunea reclamanților cum că această declarațiune ar fi nulă și nu le ar putea fi o-posable pe motivul că este un act secret care constată o convențiune ilicită ce ținde a face pe casa Schwab et C-nie proprietara unui imobil rural;

În adevăr, e de principiu că convențiunile secrete intervenite între părți sunt supuse aceluiași condițiuni de validate ca și convențiunile publice, căci părțile nu pot face indirect ceea ce n'ar putea face în mod direct, dar acest raționament e străin speciei ce ne preocupă,

de oare-ce nu se opune reclamantilor o convențiune scrisă intervenită între Hepites și Schvab, ci o declarațiune unilaterală a doctorului Hepites, prin care densusul mărturisește că nu e adevăratul cumpărător al moșiei Patrașcani, cu alte cuvinte face cunoscut *un fapt* astfel tocmai cum în realitate s'a petrecut: ori, a recunoaște un fapt nu înseamnă a contrara ei a face o mărturisire care, în specie denunță caracterul convențiunei cuprinsă în actul public simulat stabilit în mod peremptoriu, că sub vălul unei persoane capabile, a unei stipulațiuni licite *acel act* conține o convențiune contrarie unei legi de ordine publică, de interes general; a admite contrariul, adică că pârătul nu poate opune reclamantilor declarația autorului lor ar fi a înlătura mărturisirea scrisă a părții și cu totul ori-ce probă literală a simulațiunei ilicite contrar spiritului legii și însuși doctrinei invocate de reclamantii, care tocmai dacă recunoaște că se poate dovedi cu martorii și presumpțiunii simulațiunea ilicită, aceasta o face conform art. 1198, pe unicul motiv că, părțile au fost în imposibilitate de a crea ele însăși proba scrisă a nulității actului lor, iar nu că dovedile cele mai puternice, rezultând din asemenea declarațiuni scrise n'ar fi admisibile pentru stabilirea simulațiunei; că într'un asemenea sistem, o deosebire inesplicabilă s'ar crea din punctul de vedere al probațiunei între simulațiunea licită care atinge un interes privat și simulațiunea ilicită, prin care se eludează o lege de ordine publică, putându-se prima dovedi cu declarațiunea părții care a concurat la ea, cu o mărturisire scrisă a ei, iar secunda care trebuie mai mult reprimată, de oare-ce interesele societăței esige ca legile ei să-i fie respectate, acesta tocmai să nu poată fi descoperită cu o asemenea dovadă; mai mult, pe lângă că s'ar recunoaște tăria legală unui act care deghizează o fraudă la lege, apoi cum e în specie s'ar sancționa o adevărată spoliațiune, permițând unor persoane să beneficieze de un drept care, după mărturisirea însăși a autorului lor nu i-a aparținut nici odată; că, e o adevărată eroare a se susține cum fac reclamantii că prin admiterea ca dovadă a declarațiunei lui Hepites s'ar favorisa o fraudă la lege, căci această declarațiune unilaterală în nici un cas n'ar putea constitui un titlu de proprietate pentru casa Schvab după cum nici astăzi nu se invoacă ca atare; că de altm ntrelea anulându-se actul de vânzare ca deghizând o fraudă la lege nu înseamnă că se consacră modificatiunile aceluși act, și acesta este atât de adevărat, în cât în specie prin anularea actului public simulat «*ipso facto*» această declarațiune cade;

Că, în fine, e ne-fondată obiecțiunea cum că S. Mendel nu s'ar putea prevala de declarațiunea dată de Hepites casei Schvab et Comp. care nu figurează în instanță, căci această declarațiune nu s'ar fi putut opune contra lui S. Mendel în ipotesa când n'avea cunoștința de existența ei, ceea ce nu s'a întâmplat în specie, dar densusul chiar ca terțiu de l-am considera, de și toate circumstanțele cauzei dovedesc că e departe de a fi străin de casa Schvab et C-nie, totuși în această calitate se poate folosi de acea declarațiune și aceasta rezultă ne-îndoelnic printr'un argument «*à contrario*» din dispozițiunile art. 1175 cod. civil, edictat în scopul de

a protege pe terți contra declarațiunilor sau actelor secrete intervenite între părți și care decî nu poate fi interpretat contra lor;

Având în vedere că în afară de declarația doctorului Hepites, pârătul Mendel a mai invocat în sensul și sprijinul susținerilor sale, presumpțiunile ce rezultă, din următoarele acte:

1) Convenția provisorie din 14 Februarie 1880, intervenită între V. Alexandri și Emil Schultzer în numele Societăței Schvab et C-nie prin care V. Alexandri vinde lui Schultzer moșia sa Patrașcani din județul Bacău cu toată pădurea după ea și în preț de 15 mii galbeni, declarând că a primit arună 40,000 lei într'otrață, și că actul de vânzare a moșiei Patrașcani se va face pe numele d-lui Emil Schultzer și în cas când Tribunalul ar refuza, pe numele unei persoane, pe care d-sa o va reprezenta prin procură legală având capacitățile cerute de lege.

2) Actul de vânzare a aceleiași moșii autentificat de Tribunalul Bacău la No. 106 din 14 Februarie 1880, prin care V. Alexandri vinde moșia Patrașcani doctorului Hepites reprezentat prin Emil Schultzer căruia i dăduse la 13 Februarie 1880 procură în acest scop.

3) Procura generală datată 20 Februarie 1880 a doctorului Hepites, către Emil Schultzer, prin care doctorul Hepites declară că dă lui Schultzer drepturile cele mai întinse pentru a exploata *cum va voi* moșia și pădurea după Patrașcani.

4) Obligația ipotecară autentificată de Tribunalul Covurlui la No. 161 din 20 Februarie 1881 intervenită între doctorul Hepites și S. Mendel prin care doctorul Hepites declară că a luat cu împrumut de la S. Mendel suma de 200.000 lei pentru asigurarea căreia i constituie ipotecă asupra moșiei Patrașcani.

5) Contractul de antecreză intervenit tot între aceștia și autentificat de Tribunalul Covurlui la No. 1166 din 10 Septembrie 1883, prin care doctorul Hepites declară că, pentru siguranța lui S. Mendel în afară de ipoteca ce i-a constituit asupra moșiei Patrașcani remite în posesiunea sa această moșie conform art. 1697 cod. civ.

6) Actul de vânzare intervenit între doctor Hepites și Emil Schultzer autentificat de Tribunalul Covurlui la No. 922 din 10 Septembrie 1883 prin care Hepites vinde lui Emil Schultzer toată pădurea de pe moșia Patrașcani pe preț de 10.000 lei.

7) Și în fine actul de cesiune dintre V. Alexandri și Schvab et C-nie autentificat de Tribunalul Roman la No 361 din 19 Octombrie 1883, prin care V. Alexandri declară că a primit de la Schvab et C-nie suma de 2.000 galbeni ce avea a mai plăti decedatul doctor Hepites asupra moșiei Patrașcani, și i face cesiunea acestor rate;

Considerând că admiterea presumpțiunilor invocate de pârăt spre a dovedi că actul de vânzare pe care reclamantii și bazează acțiunea deghizează o fraudă la lege, nu poate prezenta în specie nici-o dificultate, față cu declarațiunea scrisă a doctorului Hepites autorul reclamantilor, care prin ea însuși după cum s'a arătat, constituie o probă a simulațiunei; că în tot cazul admitând ipotetic că acea declarațiune ar fi înlăturată presumpțiunile invocate pot fi primite atât pentru reso-

nul că de astă dată nu se poate face nici o imputare părții de a nu și fi procurat o probă scrisă a simulațiunii, ceia-ce de alt-fel în asemenea casuri e greu de făcut, cât și în virtutea art. 1203, care permite presupțiunile în cazul când un act este atacat pentru cauză de fraudă, fără a distinge între fraudă la lege de fraudă contra uneia din părțile contractante ;

Având în vedere că reclamanții fără a discuta admisibilitatea în principiu a presupțiunilor, obiectează numai că convențiunea provizorie intervenită la 10 Februarie 1880, între V. Alexandri și Emil Schultzer nu li se poate opune ca contrarie ordinii publice ;

Considerând că după dispozițiunile art. 5 cod. civ. nu se poate deroga prin convențiuni sau dispozițiuni particulare la legile care interesează ordine publică și bunele moravuri ; că, e constant în drept că asemenea convențiuni nu pot produce absolut nici-un efect juridic chiar între părțile contractante fiind isbit de o nulitate absolută ; că, deci așa fiind convenția primordială prin care Alexandri vinde moșia Patrașcani lui Schultzer pentru Schwab et C-nie incapabil după art. 7 din constituție de a dobândi imobile rurale, nu poate fi opusă reclamanților și aceasta nici ca o presupțiune despre simulațiunea actului public de vânzarea acelei moșii, căci un act nul nu poate avea nici o forță probantă, nu poate reinvia sub formă de presupțiuni ;

Considerând însă că independent de acel act, din examinarea celor-lalte acte exhibate de părât și apropierea datelor la care ele au fost întocmite, rezultă *presupțiuni grave, precise și concordante* care stabilesc în mod indubitabil că decedatul doctor Hepites n'a avut un moment măcar intențiunea de a cumpăra și deveni proprietar asupra moșiei Patrașcani, ci a împrumutat numai numele său pentru a face proprietar a acelei moșii pe casa Schwab et C-nie ;

În adevăr, de la început, de când se prelinde că Hepites a devenit proprietarul moșiei Patrașcani, nu numai că dânsul nu și manifestează prin nimic intențiunea sa în acest sens, dar tratează o afacere de o importanță incontestabilă cu cea mai mare indiferență, nici nu merge să vadă cel puțin moșia, nu face actul în persoană ci prin procurator, împrejurări care deja ar rămânea inesplicabile în ipotesă când în realitate doctorul Hepites cumpără pentru dânsul acea moșie ;

Că de și s'a căutat a se stabili de reclamanți prin depunerile martorilor ascultați în cauză cum că Hepites ar fi făcut oare-care acte de proprietate, dar martorii se contrazic și n'au arătat nici precis, ci numai că ar fi auzit că Hepites a cumpărat moșia de la Alexandri, ceia ce se esplică lesne, actele fiind făcute pe numele acestuia, că apoi ar fi văzut pe la moșie pe un oare-care Dumitrache omul lui Hepites, cea ce în parte este ne-exact, căci se dovedește cu procura legalizată de poliția Galați la No 2512 din 80, că acel Dumitrache în realitate Dumitru Mihaï era omul de afaceri a lui Schwab și deci rămâne bine stabilit că Hepites n'a făcut nici cel mai simplu act de proprietar ;

Că spre o confirmare a rolului său în această convențiune Hepites dă lui Schultzer tocmai procuratorului său din actul de vânzare, o altă procură la 20 Februarie 1880 adică peste șase zile dela autentificarea celui

act, prin care se desesisează de ori ce drepturi ce aparțin ar fi putut face să se creadă că le are, transmitând lui Schultzer toate drepturile cele mai întinse, compatibile numai cu rolul și ideea de proprietar ; că din citirea procurei nu se poate trage o altă concludsiune de cât că Hepites nu pentru dânsul ci pentru casa Schwab cumpără, că în concordanța perfectă cu acestea, prețul moșiei în diferite rate n'au fost plătite direct de doctorul Hepites ci prin casa Schwab et C-nie, după cum rezultă din chitanța olografă a lui Alexandri din 15 Octombrie 1881 și o presupțiune puternică că în realitate Schwab plătea din banii săi ca adevărat proprietar, iar nu Hepites, este împrejurarea că rata din 1883 și ultima rată din 1884 devenită *exigibilă după moartea doctorului Hepites* a fost plătită tot de Schwab, pentru care Alexandri și-a făcut cesiunea acestor rate prin actul autentificat la No. 361 din 19 Octombrie 1885 ;

Că noi și puternice presupțiuni în sensul că Hepites era un prête-nom, rezultă și din faptul că dânsul care după cum prelinde reclamanții cumpărase moșia Patrașcani cu 16.000 galbeni și nu achitase de cât vre-o nouă mii galbeni până la Februarie 1881, la această dată are posibilitatea de a constitui o ipotecă asupra acestei moșii pentru suma de 200.000 lei în favorul lui S. Mendel, adică pentru o sumă superioară valorii moșiei, și apoi nu mult timp în urmă, încheie un contract de anticreză tot cu Mendel, prin care remite în posesiunea acestuia moșia Patrașcani, fixează de astă dată la 8 la sută dobânda la cei 200.000 lei împrumutați mai înainte cu dreptul pentru Mendel, de a scădea pe fie-care an din suma dobânșilor de 16.000 lei venitul moșiei de 5000 lei, iar pentru restul procentelor și capital, S. Mendel și interzice dreptul de a urmări afară de moșie o altă avere a lui Hepites ; ori, aceste acte și cu deosebire ultima clausă din contractul de anticreză invederează neseriositatea lor, recunoscută de altmintrelea de toate părțile ce figurează în instanță și voința lui Hepites de a asigura contra ori-cărei eventualități pe S. Mendel care procurase bani casei Schwab et C-iei, necesari la cumpărarea moșiei Patrașcani ;

Că, în fine, faptul că aproape în același timp doctorul Hepites vinde lui Emil Schultzer toată pădurea, principala avuție a moșiei Patrașcani pe un preț derisoriu de 10000 lei acordând cumpărătorului dreptul de a exploata pădurea în timp de 40 ani, ori cum va voi să o distrugă chiar cu desăvârșire fără a lăsa semiceri etc., impune concludsiunea că acel act nu emană de la adevăratul proprietar ;

Având în vedere că față cu cele ce preced, reclamanții au căutat să susțină că în specie două vânzări distincte a moșiei Patrașcani au avut loc în realitate, o vânzare prin care V. Alexandri trecea în proprietatea doctorului Hepites moșia Patrașcani și altă vânzare deghizată sub actele de ipotecă și anticreză prin care doctorul Hepites face pe Mendel proprietarul acelei moșii ;

Având în vedere că nu numai cu nimic reclamanții n'au putut stabili această dublă vânzare dar din toate actele discutate și circumstanțele cauzei rezultă că, o singură vânzare a urmat între Alexandri și casa Schwab prin intermediul doctorului Hepites, și numai ast-fel se

și poate explica procura și actul de vîndare a pădurei prin care pe de o parte s'a vădut ce drepturi exorbitante dădea Hepites lui Schultz și de altă parte actele de ipotecă și anticreză prin care Hepites dădea tot atâtea drepturi lui Mendel; că de aci rezultă că *Mendel și Schultz* cumnații erău *oamenii casei Schwab* și făceau o singură persoană de oare-ce actele ce fie-care din ei primea de la Hepites exclud cu desăvîrșire ideea existenței unor interese distincte între ei; ce ar însemna în adevăr în ipotesă contrarie vîndarea pădurei către Schultz, când moșia Patrașcani cu totul de pe ea era deja vîndută lui Mendel după cum susțin reclamanții prin actul anterior de ipotecă, a cărui anulare o cer astă-ți?

Avînd în vedere că reclamanții sprijinind acțiunea pe drepturile autorului lor decedatul doctor Hepites, ei sunt pasibili de toate excepțiunile ce i-ar fi putut opune acestuia; că, ei sunt legați de toate actele și declarațiunile acestuia și dacă stabiliteste că doctorul Hepites n'a fost cumpărătorul serios al moșiei Patrașcani, ci numai un prête-nom, apoi și dînsii ne-putînd avea mai multe drepturi de-cît autorul lor, n'aū calitatea de a exercita acțiunea de față pe baza pretinsului drept de proprietate asupra acelei moșii; că, în atarî condițiuni reclamanții nu pot în adevăr a se prevala de viciul care anulează actele constituite în favorul pârâtului, căci este inadmisibil ca ei să exercite drepturile ce aparțin unui terțiu în specie drepturile autorului vînzării deghizate, singurul care neîncetînd de a fi proprietar, are calitatea precum și moștenitorii săi a introduce o asemenea reclamațiune; că, dealtmintrelea reclamanții n'aū nici un interes în acțiunea lor astfel cum aū formulat-o căci conform contractului de anticreză posterior actului de ipotecă, singur imobilul ipotecat, adică moșia Patrașcani, trebuind să răspundă de datoria întregă cu toate dobînzile orî la ce sumă s'ar fi ridicat, evident că, nimenea altul de cît proprietarul n'are interes de a cere nulitatea acelor acte.

În ceia ce privește intervențiunea d-nei Maria Bogdan, în acest proces;

Avînd în vedere că prin intervențiunea sa ast-fel cum și-a susținut-o astă-ți în instanță d-na Maria Bogdan, în calitate de unică moștinitoare a decedatului V. Alexandri, cere ca tribunalul să constate că moșia Patrașcani îi aparține d-sale, de oare-ce actul de vînzare a acelei moșii intervenit între V. Alexandri și doctor Hepites, fiind un act simulat, autorul său n'a încetat un moment de a fi proprietarul ei, și prin consecință să se respingă acțiunea moștenitorilor doctorului Hepites, să se anuleze actul de vînzare a moșiei Patrașcani autentificat de Tribunalul Bacău, sub No. 106 din 14 Februarie 1880, precum și actul de ipotecă și anticreză a căror anulare se cere prin acțiunea principală;

Avînd în vedere că reclamanții, moștenitorii doctorului Hepites cer respingerea acestei intervențiuni pe motiv că este lipsită de interes, că n'are nici o conexitate cu acțiunea principală, că e nefondată și nedovedită; iar pârâtul S. Mendel recunoaște interesul și calitatea d-nei Bogdan de a interveni în acest proces pentru a conchide d'impreună cu dînsul la respingerea acțiunii reclamanților, însă în ce privește anularea actelor de

vîndare, de ipotecă și de anticreză printr'un supliment de conclusiuni scrise fără a contesta dreptul în sine, susține că nu aceasta ar fi calea, ci o acțiune principală spre a cere nulitatea lor;

Considerînd că după dispozițiunea art. 247 pr. civ. orî cine are interes într'o contestațiune ce se urmează între alte persoane, va putea cere ca să intervină și el în proces;

Considerînd că intervențiunea fiind o cerere făcută în cursul unei instanțe principale, ea presintă marele avantaj de a unifica într'un singur proces judecata mai multor pretențiuni și de a înlătura posibilitatea unor hotărîri contrazicătoare sau cari ar avea între ele o influență reciprocă; că pentru aceste considerațiuni doctrina e unanimă în a recunoaște în cea mai largă măsură dreptul de intervențiune;

Considerînd că codicele de procedură civilă ne indicînd alt criteriū pentru admiterea unei intervențiuni în afară de *interesul* ce trebuie să reiasă din partea aceluia care o face, urmează că pentru a cunoaște toate condițiunile sub care o asemenea cerere incidentă poate fi admisă să recurgem la principiile generale de drept relative la cereri incidente și la conexitate;

Considerînd că, conform acestor principii, orî-ce persoană care dacă instanța n'ar fi deschisă ar avea pe lângă interes, dreptul, calitatea și capacitatea de a acționa pe una sau pe amîndouă părțile care figurează în procesul principal are «eo ipso» facultatea de a interveni în procesul deja angajat între ele, putînd chiar a se substitui reclamantului lipsit de calitate spre a face ca procesul să se rezolve în favorul său (Garsonnet *Traité de procédure* tome II pag. 675);

Considerînd în specie că reclamanții cerînd în calitate de proprietari asupra moșiei Patrașcani anularea actelor de ipotecă și anticreză intervenite între autorul lor și S. Mendel, iar de către acesta opunîndu-li-se ca fine de neprimire lipsa acestei calități, evident că în această instanță ast-fel angajată în acest quasicontract judiciar unde cestiunea proprietății, adică cui aparține acea moșie e pusă în prim loc în discuțiune întocmai ca o cestiune prejudicială, credem că d-na Bogdan a cărei calitate de proprietară a acelei moșii este recunoscută însăși de către pârât, are interes și dreptul să intervină pentru a-și valorifica pretențiunile sale față cu ambele părți substituindu-se reclamanților și exercitînd d-sa acțiunile ce aceștia fără drept aū introdus;

Că este ne fondată obiecțiunea reclamanților, că intervențiunea d-nei Bogdan este lipsită de interes pe motivul că procesul principal orî cum s'ar rezolva va fi pentru d-sa «res inter alios», căci dacă este adevărat că d-nei Bogdan ca orî cărui străin de proces nu i s'ar putea opune ca lucru judecat hotărîrea dată în procesul de față, apoi nu e mai puțin adevărat că, punîndu-ne în starea procesului de la început trebuie să recunoaștem că în cazul când acțiunea reclamanților s'ar fi admis, ar fi rezultat prejudiciu pentru d-na Bogdan, întru cît acea hotărîre ar fi recunoscut implicit reclamanților dreptul de proprietate asupra moșiei Patrașcani, cu alte cuvinte se recunoaște judecătorește un drept ne-compatibil cu acel pe care d-na Bogdan l reclamă,

decî chiar din acest punct de vedere d-na Bogdan are tot interesul de a interveni în acest proces ; că nu trebuie uitat în că materie de intervenție nu e nevoie de un interes născut și actual, dar de un *interes eventual* și simpla temere a prejudiciului ce ar putea rezulta din hotărîrea acțiunii principale este un *motiv suficient* pentru a interveni ; a admite după cum pretind reclamantii că cine-va nu poate face intervenție de cît atunci cînd hotărîrea dată între alții 'i-ar putea fi opusă ca lucru judecat, ar fi a se înlătura cu desăvîrșire dreptul de intervenție, ceea-ce este inadmisibil ;

Că, de asemenea nu se poate susține că intervențiunea d-nei Bogdan n'ar avea nici o conexitate cu acțiunea principală, căci e vorba de două cereri între aceleași persoane, în care tribunalul e chemat să decidă asupra acelorași puncte de fapt și de drept, și decî ele sunt conexe că de și anularea actului de vînzare dintre V. Alexandri și doctorul Hepites se cere numai de d-na Bogdan, iar nu și de reclamantii, totuși această chestiune e departe de a fi străină discuțiunii din procesul principal, căci nulitatea acelui act e opusă în mod incidental de pîrătul Mendel și decî cînd d-na Bogdan în urmă, la rîndul sîu, cere anularea lui ca o consecință a constatărei pe care tribunalul e pus deja în situațiune de a o face, adică că acel act e simulat în sensul că Hepites a fost o persoană întrepusă, evident că aceasta nu înseamnă a introduce un obiect străin procesului ; că în tot cazul dacă aceasta ar fi o cerere nouă față de acțiunea principală, apoi cel puțin e imperfectă, legătura e conexă cu ea ;

Că nu trebuie a se confunda incidentele propriu zise ivite în cursul unei instanțe ca spre exemplu o excepțiune, o anchetă, care fără a modifica în ceva fondul procesului pot numai să întîrzie resolvarea, cu cererile incidente cum e intervenția care după împrejurări cînd e agresivă poate întinde sfera litigiului și proroja jurisdicțiunea Tribunalului adăogînd o pretențiune nouă acelui ce face obiectul procesului principal. (Garssonet. *Traité de procédure* Tome I și II) ;

Că e constant în drept că tribunalul poate și e ținut a statua asupra tuturor cererilor incidente și conexe acțiunii de care sunt sesizați, fie că acele cereri sunt făcute de pîrăt, fie că sunt făcute de reclamant sau de un al III-lea intervenient, cu condițiune numai să nu iasă prin natura lor din cercul materiilor asupra cărora tribunalul poate să exercite competența sa ; că prin urmare în specie pe lângă că nici o rațiune nu se opune ca tribunalul să hotărască și asupra cererei de anulare a actului de vînzare, asupra căruia de alt-fel implicit trebuie să se pronunțe în acțiunea principală, dar această soluțiune are avantajul de a evita hotărîrei contrazicătoare ce ar putea eventual naște cînd alt tribunal față cu o cerere deosebită a d-nei Bogdan ar decide contrar acestuia, că moștenitorii lui Hepites sunt proprietari ai moșiei Patrașcani, actul lor fiind valabil ;

Considerînd că o dată stabilit interesul d-nei Bogdan de a interveni în acest proces și dreptul sîu de a cere pe această cale anularea actelor de vînzare, ipotecă și anticreză rămîne de examinat dacă în fond intervențiunea sa este justificată ;

Avînd în vedere că d-na Bogdan pentru dovedirea simulațiunii actului de vînzare intervenit între autorul sîu V. Alexandri și d-r Hepites, s'a referit la actele invocate de S. Mendel ; că acest drept nu poate fi contestat de reclamantii, de oare-ce actele produse de părți aparțin instanței și proba rezultînd din ele fiind *indivizibilă*, ele fac dovadă de cele ce constată în profitul tuturor părților interesate.

Avînd în vedere că este inutil a mai discuta forța probantă a acestor acte de vreme ce aceasta s'a făcut în acțiunea principală ; că s'a dovedit pe deplin că actul de vînzare dintre V. Alexandri și d-r Hepites este simulat în sensul că Hepites n'a fost de cît o persoană interpusă un prîte-nom menit a face pe Schvab et C-ie proprietarul moșiei Patrașcani ;

Că acesta însă este incapabil conform art. 7 din constituție de a bobîndi imobile rurale la noi în țară, de a se bucura de acest drept eminentemente cetățenesc și decî moșia—care de alt-fel trebuie să aibă un stăpîn,— n'a putut trece un moment de la vînzător la cumpărător actul de vînzare fiind isbit de o nulitate absolută ca contrar unei legi de ordine publică ; că prin urmare față de moștenitorii doctorului Hepites intervențiunea d-nei Bogdan fiind întemeiată și bine dovedită, ea urmează a fi admisă în totul ast-fel cum s'a formulat în instanță ;

Avînd în vedere că o dată ce decedatul Dr. Hepites n'a fost proprietarul moșiei Patrașcani, dînsul n'a putut transmite altora mai multe drepturi de cît însuși avea ; că, prin urmare actul de ipotecă și contractul de antrecesă intervenit între d-rul Hepites și S. Mendel care, nu numai că știa că Hepites nu 'i proprietar, dar a susținut simulațiunea acelor acte, recunoscînd dreptul d-nei Bogdan de a cere anularea lor, urmează să fie anulate conform cererei d-nei Bogdan ca emanînd de la un ne-proprietar.

Vedînd art. 140 și 146 pr. civilă.

Pentru aceste motive redactate de d-l membru Buzdugan, respinge ca fără calitate acțiunea intentată de d-nii Ștefan C. Hepites, și cei-l'alții ; admite intervenția făcută în acest proces de d-na Maria George Bogdan și constată că d-na Maria G. Bogdan, este proprietară asupra moșiei Patrașcani, și prin consecință anulează, actul de ipotecă, și contractul de anticreză.

(ss) A. Bărsescu, G. V. Buzdugan.

O p i n i u n e

În ce privește cererea de intervențiune.

Avînd în vedere că la 4 Iunie 1893 succesorii Hepites chiamă în judecată pe Sigismund Mendel, cerînd anularea actului de ipotecă și antrecesă menționat mai sus.

După ce tribunalul dispune chemarea la interogator și admite și martorii ambelor părți, tocmai în anul 1894 luna Octombrie, d-na Bogdan face intervențiune cerînd : 1) anularea acelorași acte menționate mai sus, 2) să se anuleze actul de vînzare autentic la No. 106 din 80, prin care Vasile Alexandri părintele sîu vinde moșia Patrașcani din județul Bacău, defunctului d-r. Hepites și să fie ea recunoscută de proprietară ;

Avînd în vedere că ast-fel cum este formulată cere-

rea de intervențiune ea cată să fie respinsă atât în principiu, cât și în fond pentru următoarele motive :

In principiu. O cerere de intervențiune fiind o cerere incidentală și accesorie făcută de către un terț care voește a-și valida un drept al său într-o instanță deschisă de alții ; ea trebuie să satisfacă la următoarele însușiri : în primul loc intervenientele trebuie să dovedească că are un interes vădit și nemediat, pentru că acolo unde nu este interes, nu este acțiune ; II) Intervenientele acceptând instanța deschisă de părțile litigante, el nu poate schimba obiectul procesului nici a aduce noi capete de cereri, cari nu sunt puse în discuțiune, căci alt-fel pârâtul și intervenientul putând fi de convență ar da loc la nenumărate amânări și astfel ar întrerupe mersul regulat și prompt pe care trebuie să-l aibă justiția ;

Aceasta este atât de adevărat în cât legiuitorul prin art. 251 al 2 pr. civ. a ordonat în mod expres și cu termen imperativ, că *cesiunea principală și cererea intervenientului vor face obiectul unei singure judecăți.* III). În fine pe lângă aceste două condițiuni legiuitorul prin art. 250 pr. civ. obligă pe intervenient să presinte în instanță toate actele și mijloacele ce va fi având spre a susține cererea sa, pentru ca părțile litigante să ea știință de dênsele și tribunalul să vadă dacă este competente a judeca ;

Să vedem acum dacă intervențiunea d-nei Bogdan îndeplinește în specie aceste trei cerinți esențiale ;

În ce privește interesul ce are, nu este nici eminent, nici actual. Nu este eminent fiind-că hotărârea ce tribunalul va da în cererea principală, nu se va putea opune nici o dată d-nei Bogdan fiind un *res inter alios*. Nu este nici actual fiind-că d-sa poate ori-când să-și valorifice drepturile sale, atât față cu reclamantul cât și cu pârâtul, ba poate chiar și cu mai mult succes având o luptă numai cu un adversar în loc de doi ;

În ce privește obiectul acțiunii d-na Bogdan prin cererea de intervențiune nu poate exercita acțiunea în simulație îndreptată în contra actului de ipotecă și antecresă, până ce mai întâi nu va dovedi că d-sa este proprietara moșiei Patrașcani, căci alt-fel i s'ar respinge intervenția și acțiunea ca fără calitate și interes, și pentru a ajunge la aceasta este obligată ca să atace și să anuleze mai întâi actul de vânzare autentic și public intervenit între defunctul său părinte și defunctul Heipites ;

Iată de ce de la început încă, d-sa nu numai că aduce un nou cap de cerere în discuțiunea tribunalului, ci schimbă chiar cu totul terenul, felul și chipul cum părțile au înțeles a-și angaja instanța, cea ce nu se poate, fiind-că dă loc la complicațiuni, mai mult de cât atâtă, tribunalul este silit astă-zi să proroage, jurisdicțiunea, căci doamna intervenientă tinzând a sfărâma actul de vânzare, exercită tot o dată și o acțiune în revandicare care este de competența tribunalului Bacău. Între intervenție și conexitate nu este nici o relațiune după cum a căutat partea ca să stabilească ; doctrina vorbește în adevăr de conexitate la intervenție dar aceasta o discută numai cu ocaziunea prorogațiunii instanței, (vezi Daloz vol. 11 pag. 74 No. 252) ;

În fine intervenientul trebuia să presinte în instanță

actele și mijloacele pe care își întemeiază drepturile sale (art. 250 cod. pr. civ.) Atât în instanță cât și prin resumatul de concluziuni declară că n'are nici un act dar se servește cu actele pârâtului. Ast-fel că intervențiunea ne-satisfăcând în principiu la cele trei cerinți care sunt de esența sa, cată să fie respinsă.

In fond, d-na intervenientă servindu-se de actele produse de pârât în instanță, trage din ele presupțiuni : 1) pentru anularea actului de vânzare a moșiei Patrașcani și recunoașterea sa ca proprietară a acestei moșii, 2) anularea actului de ipotecă și antecresă în favoarea sa ;

Având în vedere însă că actele pe care d-na intervenientă și clădește întregul sistem de dovezi nu aparțin nici părților nici cauzei.

Nu aparțin părților pentru că în ele figurează când casa Schvab când d-l Schultzer, persoane cari nu sunt chemate astă-zi în instanță și în tot cursul debaterilor orale și scrise nu s'a dovedit cu nimic că există ver-o relațiune de drept sau de fapt între pârâtul Mendel, casa Schvab și d-l Schultzer și dacă în adevăr o asemenea relațiune există, atunci pentru ce aceste persoane străine nu figurează în cauză, prin urmare actele lor încheiate cu def. Alexandri și Hepites, nu pot să servească nici ca dovezi, nici ca presupțiuni, fiind acte străine cauzei. Aceste acte nu aparțin nici cauzei, pentru că discutate fie-care în parte se vede că ele sunt relative la alte raporturi juridice dintre alte persoane străine și anume : I) Actul relativ la proiectul de vânzare a moșiei Patrașcani, făcut între defunctul Alexandri și casa Schvab, n'are nici o forță probantă de oare-ce el n'a fost încheiat definitiv, este incomplet fără putere și considerat de ne-existent, de oare-ce în urmă moșia Patrașcani s'a vândut de Alexandri lui Hepites, în fine este un act al casei Schvab, care nu figurează în proces, și după cum însuși onor. majoritate recunoaște că un act nul nu poate produce presupțiuni grave și legale ;

II) Procura pe care defunctul Hepites o dă lui Emil Schultzer, relativ la exploatarea moșiei Patrașcani, acest act este revocat prin moartea mandantului și este străin cauzei fiind că d-l Schultzer nu figurează în proces, ori-ce presupțiune trasă dintr'insul nu poate anula un act autentic și public.

III Actul de vânzare a pădurei moșiei Patrașcani, intervenit între Hepites și Schultzer.

În privința acestui act însuși părțile litigante au înțeles a se judeca pe cale principală și în deosebi și despre a cărei validitate urmând să se pronunțe tot acest tribunal, logic ar fi ca el să fie scos din discuțiune și prin urmare d-na intervenientă nu se poate servi de dênsul ;

IV) Actul de cesiune intervenit între Hepites și casa Schvab, relativ la niște rate de plată. De asemenea acest act nu poate fi pus în discuțiune pentru că el este un act străin și nici poate să facă ver-o dovadă în cauză ;

Având în vedere că pe de o parte aceste acte fiind străine de cauză, pe de alta nefiind concordante presupțiunile ce se trag din ele, nu sunt nici precise nici grave, pentru a se stabili cu temeinicie simulația, dolu,

frauda sau eroarea singurile slări de fapt care ar trage nulitatea unui act de vîndare autentic și public ;

Avînd în vedere că intervenienta exhibă în instanță un act a def. doctor A. Hepites, prin care acesta declară că moșia Patrașcani a cumpărat-o cu bani și pentru societatea comercială Schvab & Co., că întru cât însuși Hepites face această mărturisire scrisă extra-judiciară, de aici rezultă că el n'a fost nici o dată proprietarul moșiei Pătrășcani, că nici Schvab nu poate să fie proprietar, de oare-ce este străin și n'are dreptul a poseda proprietăți rurale. Că acea declarație fiind o contre-lettre făcută în frauda legii art. 7 § 5 din constituție rezultă că actul de vîndare este simulat, este considerat ca ne-existent și prin urmare numai d-sa este singură proprietară, cere ca în această calitate să fie recunoscută de tribunal, iar actele de ipotecă și antecresă făcute între d-rul A. Hepites și pârătul S. Mendel, să fie declarate de simulate în favoarea sa de oare-ce simulațiunea rezultă din actele discutate mai sus

Avînd în vedere că examinînd această declarațiune a def. Hepites, din termîni și conținutul ei se observă că ea n'a putut fi dată de cât în favoarea casei Schvab, pentru că însuși def. Hepites declară că cu bani și pentru casa Schvab a cumpărat moșia Patrașcani. Intre casa Schvab, pârătul S. Mendel și intervenienta nu există nici un raport de fapt sau de drept mai întei că nu se dovedește aceasta, al II-lea fiind-că dacă ar fi fost în adevăr veri-un raport oare-care, atunci casa Schvab ar fi trebuit să figureze în instanță ;

Ast-fel fiind, se naște întrebarea, prin ce întemplantă această declarație se află în instanță și ce putere probatorie poate să aibă mai ales când ea stabilește cel puțin în aparență un raport juridic între părți străine cauzei. Tribunalul nu poate să se pronunțe asupra validității sau ne-validității ei, partea în favorul căreia a fost dată nu este prezentă în instanță spre a cere valorificarea sa sau a renunța la acest act ; de sigur acest act este un *res inter alios* care nici nu poate vătămă nici nu poate folosi părților din instanță ;

S'a susținut că această declarațiune este o mărturisire scrisă și extra-judiciară a defunctului Hepites, din care se vede lămurit și hotărâtor că el n'a fost nici o dată proprietarul moșiei Patrașcani ;

Să presupunem că în adevăr această declarație este o mărturisire scrisă extra-judiciară a def. Hepites, dar în acest cas forța ei probantă nu trebuie confundată cu dovada literală a unui act sub semnătură privată sau autentic, pentru că aceste din urmă sunt acte, iar nu mărturisiri. Mărturisirea extra-judiciară chiar scrisă fiind totuși ea este lăsată la aprecierea judecătorilor (Aubry et Rau T. 6 p. 345 ; Laurent T. 20 prf. 219 și Curtea de Paris făcînd aplicațiunea acestui princip stabilit de doctrină asupra forței probante ce trebuie să aibă mărturisirile scrise însă extra-judiciare a hotărât că «este o mare diferență între puterea probantă a unei mărturisiri judiciare și acelei extra-judiciare». O mărturisire dice Curtea presupune în tot-d'a-una o pretențiune oare-care din partea celui în profitul căruia ea s'a făcut, cei de al treilea nu o pot învoaca ca dovadă fiind-că nu a fost făcută pentru dînsii nici pentru cauza lor. (Daloz 1867, 2—210 ; Laurent T. 20 prg. 158.)

În specie mărturisirea extra-judiciară coprinsă în declarația def. Hepites, este făcută în favoarea casei Schvab ; casa Schvab nu a ridicat nici o pretențiune, ea nu figurează în proces, pârătul Mendel și intervenienta d-na Bogdan, sunt persoane străine de această mărturisire, ele prin urmare nu o pot aduce ca dovadă, pot să o invoace ca o presumpțiune slabă și îndepărtată, lăsată cu totul la aprecierea judecătorului și pe care judecătorul nu se poate întemeia mai ales când este vorba ca în specie, că rezemîndu-se pe această presumpțiune, să anuleze pe cale indirectă și incidentală un contract de vînzare autentic și public în lipsa aceluia în favoarea căruia s'a dat această mărturisire, și când acela care pretinde anularea actului după ce a moștenit de la autorul său prețul moșiei, acum tinde a lua și stăpînirea moșiei, aceasta ar fi injust și inechitabil ;

Așa dar din acest punct de vedere declarațiunea conderată ca o mărturisire extra-judiciară, forța ei probantă este nulă sau prea ne-însemnată.

Avînd în vedere că intervenienta s'a pus și pe terenul că această declarațiune este un act secret care modifică actul de vînzare, făcînd să treacă proprietatea moșiei Patrașcani la un străin, deci aceasta fiind o fraudă la lege actul de vînzare este nul și ea de drept proprietară ;

Pentru a se susține fraudă la lege trebuie a se dovedi mai întei de toate că societatea comercială Schvab & C-ie este o societate străină, compusă din persoane incapabile de a cumpăra proprietăți imobiliare rurale în România. În tot cursul desbaterilor orale și scrise s'a susținut fără a se proba că Schvab este străin ;

Dar def. Hepites nu declară că a cumpărat moșia Patrașcani pentru d-l Schvab personal ci pentru societatea comercială Schvab & C-nie ;

Este însă o mare diferență între persoana d-lui Schvab și societatea ce el o poate reprezenta, căci în adevăr pe când Schvab fiind străin și nu poate poseda proprietăți rurale, Schvab ca reprezentantul său procuratorul unei societăți, al unei persoane juridice, sau morale ar putea să cumpere, dacă acea persoană juridică ea însăși ar avea acest drept ;

Intervenienta nu a adus în această privință nici o dovadă, ba mai mult nici n'a discutat condițiunile, drepturile și puterile societății comerciale Schvab & C-nie, așa dar fără a mai discuta și cele-l'alte condițiuni ce trebuie să întrunească un act secret (Contre-lettre), această obiecțiune care nu este alt ceva de cât finele de ne-primire ridicat de pârătul S. Mendel, cată a fi respinsă ;

În defnitiv chiar dacă intervenienta ar dovedi că societatea comercială Schvab este străină atunci nu actul de vînzare s'ar anula ca fiind făcut în frauda legii, ci înscrisul secret ar fi nul de drept ca neavînd nici un efect și nici o putere probatorie. Derogațiunile conținute în înscrisurile secrete (contre lettre) nu sunt valabile de cât cu condițiune ca ele să trateze un interes particular și privat ;

În cazul când o contre-lettre derogă la o lege de ordine publică sau de interes general ineficacitatea ei este absolută chiar pentru părțile între dînsese. (Bédarri de

Tom. 3, pag. 1300 și urm., Dol et Fraude; Bodry Lacantiner Tom. 2, 1225);

Prin urmare și din acest punct de vedere declarațiunea invocată nu poate dărâma actul de vânzare;

Având în vedere că intervenienta invocând ca dovadă declarația def. Hepites a susținut că actul de vânzare este simulat; dar ce vrea să zică un act simulat? Un act se zice că este simulat atunci când în realitate nu s'a încheiat între părțile prevăzute în act nici un raport juridic serios. Instrumentul doveditor, adică actul este numai aparent, el constată lucruri fictive care n'a avut loc nici o dată și ori-ce simulațiune trebuie să implice o fraudă contra celor de al treilea. În specie actul de vânzare constată că def. V. Alexandri a vândut def. d-r A. Hepites moșia Patrașcani cu preț de 15.000 galbeni, pe care vânzătorul Alexandri l'a primit. D-na intervenientă servindu-se de actul secret declarația lui Hepites, conchide că actul de vânzare este simulat fără a băga de seamă că tocmai actul secret invocat de d-sa confirmă că vânzarea s'a făcut în mod serios, prețul s'a numărat în mod real;

În acest caz nici prejudiciul nu există pentru că d-na intervenientă în locul moșiei a moștenit prețul real a moșiei, deci simulația nu poate să fie și fraudă încă și mai puțin;

D-na intervenientă punându-se în toate ipotezele a susținut că actul de vânzare este deghisat și cumpărătorul Hepites este o persoană interpusă, dar un act poate să fie deghisat și să existe și o persoană interpusă, aceasta nu însemnează că actul este nul de cât în cazul când ar cuprinde o fraudă la lege. (Laurent T. 12 prg. 303) ceea ce în specie nu s'a putut dovedi după cum se vede din argumentarea de mai sus;

Având în vedere că întru cât d-na intervenientă n'a putut dovedi nulitatea actului de vânzare întru atât d-sa n'a dovedit nici dreptul său de proprietară asupra moșiei Patrașcani și prin consecință n'are nici dreptul, nici interesul a exercita acțiunea în simulația actelor de ipotecă și antecresă care formează obiectul acțiunii principale, legea acordă în mod expres această acțiune prin art. 975 cod. civ. creditorilor;

Succesorii nu pot să exerciteze această acțiune de cât dovedind că este fraudă, dol sau eroare, după ce mai întâi vor dovedi că le aparține proprietatea obiectului înstrăinat.

Ast-fel fără a mai discuta și aceste acte intervențiunea călă a fi respinsă și din acest punct de vedere. În ce privește acțiunea principală.

Având în vedere că succesorii def. doctor A. Hepites fiind somați de către pârâțul S. Mendel de a plăti suma prevăzută în actul de ipotecă și antecresă (și ast-fel considerați de dânsul însuși ca proprietara moșiei Patrașcani) intenționează acțiunea de față, care are de obiect a anula acele acte de ipotecă și antecresă ca fiind simulate și făcute cu fraude de lege;

Având în vedere că pârâțul Mendel pentru a se apăra în contra acestei acțiuni ridică în instanță următorul fine de ne-primire;

Succesorii Hepites nu sunt proprietari ai moșiei Patrașcani pentru că autorul lor a fost o persoană inter-

pusă, actul de vânzare nul, deci n'a dreptul a exercita acțiunea introdusă;

Pentru dovedirea acestui fine de ne-primire prezintă în susținerea lui toate actele discutate deja mai sus, conchidând că actul de vânzare a moșiei Patrașcani este simulat, declarațiunea lui Hepites este o mărturisire extra-judiciară, o contre-lettre care anulează actul de vânzare;

Am văzut din discuțiunea făcută mai sus ce putere doveditoare are declarațiunea def. Hepites, atât ca mărturisire extra-judiciară cât și ca contre-lettre. Pârâțul Mendel ca și intervenienta se mulțumesc în instanță a alega că Schvab fiind străin n'a putut cumpăra moșia Patrașcani, pe când în realitate societatea comercială Schvab & Co. este prevăzută în declarație. Pârâțul de asemenea se mărginește de a alega numai în treacăt că el (Mendel) și d-l Schultzer fac parte din societatea comercială Schvab & Co., fără a dovedi acest fapt care dacă ar fi adevărat atunci întreaga discuție ar prezenta o altă față a acestei cauze;

Având în vedere că pentru aceleași considerațiuni de drept, actul de vânzare a moșiei Patrașcani nu este simulat, prețul s'a numărat, vânzarea a fost serioasă chiar în ipoteza când cumpărătorul a fost o persoană interpusă, totuși actul de vânzare nu este nici simulat, nici făcut în fraudă legii sau a creditorilor, sau a orî căreia alte persoane, el rămâne în picioare până când cei în drept a'l ataca, nu vor cere valorificarea drepturilor lor.

Finele de ne-primire călă a fi respins ca ne-dovedit.

I n F o n d

Având în vedere că moștenitorii Hepites, chemând în judecată pe S. Mendel, cere anularea actului de ipotecă pe suma de 200,000 lei, autentificat de acest Tribunal s. I la No. 161 din 20 Februarie 1881 și a actului de antecresă autentificat tot de acest Tribunal la No. 1166 din 19 Noembrie 1883, pentru motivul că toate acestea sunt simulate;

Având în vedere că din cuprinderea, condițiunea și termenii acestor două acte așa precum s'a expus de onor. majoritate și recunoscut și de pârât prin resumatul de concludiuni, rezultă în mod evident că def. Hepites n'a primit nici un ban și nici o sumă prevăzută prin acele două acte. Între aceste două persoane n'a intervenit în mod real nici un raport juridic; actele încheiate între dânsii (instrument probatoriu) constată o vicțiune un ne-adevăr, o stare de lucruri care n'a existat între dânsii toate acestea s'a făcut în fraudă pentru că în realitate S. Mendel să poată avea de fapt proprietatea moșiei Patrașcani, de oare ce de drept nu o putea avea, pentru că nu puteau cumpăra proprietăți rurale, după cum însuși declară în instanță și în resumatul de concludiuni;

Aceste acte sunt deci prin eselență acte simulate și pot servi ca prototipul acele acte pe care legea și doctrina călă a le declara nule, ne-existente și fără nici o putere probatorie, care nu numai că nu pot servi ca dovezi, dar nici ca presupțiuni;

Având în vedere că însuși pârâțul S. Mendel, prin apărătorii săi și prin recunoașterea făcută în mod pre-

cis în instanță cât și în resumatul de concluziuni aflate la dosar cu data din 3 Mai 1895, afirmă că în adevăr aceste două acte s'a făcut numai în vedere a garanția în mod aparent, casa Schvab care plătișe prețul moșiei Patrașcani vindeătorului, ast-fel fiind fără a mai discuta alte dovezi care ar confirma această simulație, cererea principală cată a fi admisă.

Având în vedere că în ce privește suma de 60,000 lei, venitul anual al moșiei, cerut prin petițiunea introductivă, reclamanții prin resumatul de concluziuni n'a conchis la restituirea ei și nici în cursul dezbaterilor s'a dovedit prin urmare această cerere, cată a fi respinsă.

Pentru aceste motive, sunt de opinie a se respinge cererea de intervențiune făcută de d-na Maria G. Bogdan.

A se respinge finele de ne-primire ridicat de pârătul S. Mendel ca ne-dovedit, și a se admite cererea principală a moștenitorilor def. d-r Hepites (a reclamanților).

(ss) Președinte, Grigorie Alexandrescu.

INFORMAȚIUNI

Miercuri 15 cor. era fixat a se judeca la secțiunea a doua a Curței de Casație recursul lui Brening, condamnat la închisoare de Curtea de apel din Galați în procesul faimoasei breningite.

Brening însă și'a retras recursul, cum și l'a retras și Schapira mai acum cât-va timp.

Ast-fel, în acest proces care a făcut atâta sgomot, doi din condamnați, Schapira și Brening și fac acum osânda, unul a murit, și altul, Gogu Robescu, se află încă înaintea Curței de apel din Galați, care l'a condamnat în lipsă. Opozițiunea lui Robescu s'a amânat a se judeca pe la jumătatea lui Iuniu.

* *

Procesul milioanei Sturza Gorceacoff a ocupat deja trei audiențe la secția întâia a Curții de Casație și a anume audiențele de la 8, 9 și 16 Mai corent.

În aceste audiențe au vorbit: d-nii avocați M. Pherekyde, M. D. Sipsom, M. E. Schina și D. Gianni dezvoltând motivele de recurs invocate de Prințul Grigore M. Sturza; d-nii avocați V. Lascăr Gr. G. Păucescu și M. D. Cornea, din partea recurenților prințul Dimitrie M. Sturza, prințesa Maria Constantinovici Gorciacoff, și George A. Sturza Miclăușanu, tutorele ad-hoc al minorului Mihai Dimitrie Sturza, în combaterea acestor motive de cassare; d-nii avocați Titu Maiorescu, Gr. C. Păucescu, M. D. Korné, Petre Grădișteanu, Costică Boerescu și George Mărzescu, în dezvoltarea motivelor de recurs invocate de acești din urmă recurenți, adversarii ai prințului Gr. M. Sturza.

Neputându-se termina în trei audiențe debaterile puțin cam dilatate ale acestui interminabil proces, continuarea lor s'a amânat pentru audiența de azi Sâmbătă 18 Mai, când vor vorbi d-nii avocați B. Missir și M. D. Sipsom, din partea prințului Gr. M. Sturza, spre a răspunde la motivele de cassare invocate de recurenții: prințul D. M. Sturza, prințesa Maria C. Gorciacoff și G. A. Sturza Miclăușanu.

În urmă d-l procuror general G. Filitti va prezenta concluziunile sale cari fiind foarte importante din punct de vedere juridic, promitem cititorilor noștri d'a le publica în cel mai apropiat număr al ziarului nostru.

Se crede că după terminarea dezbaterilor, Curtea va rămânea în deliberare, amânând pronunțarea deciziunii sale pentru o altă zi.

* *

Zilele trecute preotul Constantin Grigoriu de la spitalul Pașcanu din Iași ducându-se la o rudă a sa Vasile Pâslam, factor poștal, și negăsind acasă de cât pe copilele acestuia: Elena de 13 ani, și alta de 9 ani, trimise pe fata cea mai mică la bucatăria spre a i pune o cafea, și în lipsa ei, prea cinstita față bisericească s'a napustit cu furie asupra copilei Elena și s'a încercat să o violeze.

La țipetele copilei au sosit vecinii, și sfinția sa a fost arestat.

Un medic chemat în grabă a constatat încercarea de viol.

Popa vrând să scape cu barba nerasă s'a încercat să momească cu 2000 lei pe părintele victimei spre a face lucrurile mușama, însă acesta a refuzat.

Instrucția afacerii urmează.

* *

Aflăm cu plăcere căsătoria gentilei Domnișoarei *Olimpia Popp* cu Domnul *Romulus Mateescu*, Greșier ajutor la Tribunalul Ilfov secțiunea II C. C. Urâm toate fericirile tinerilor căsătoriți.

BIBLIOGRAFII

A apărut:

TRATATUL DE DREPT COMERCIAL PARTEA III-a VOL. I

DE

C. N. TONEANU

Avocat, Galați

Se află de vânzare pe preț de 2 lei la autor în Galați, librăria «Socea» în București, «Șaraga» în Iași și la Tipografia Codreanu & Savoiu, strada Carol No. 19 București.

Asemenea partea I și a II-a pe preț de 10 lei ambele.